

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/210/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118203678
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2118203678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudkýň JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, v právnej veci žalobkyne: I. R., nar. XX. E. XXXX, trvale pobytom S. C. XXX, J. F. H., zastúpenej advokátom: JUDr. Vladimír Sidor, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47 232 471, Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, o zaplatenie 1.651,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 21Csp/61/2018 z 11. apríla 2019 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.651,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 9. marca 2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku; žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 52 ods. 1 a 4, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489, § 551 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2, § 9, § 11 ods. 1 z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“). Vecne dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa dňa 2. júla 2012 požiadala žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 1.700 eur s dobou splácania 48 mesiacov. Zo zmluvy o úvere č. 4677254612 z 3. júla 2012 mal za preukázané uzavretie zmluvy medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.700,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 48 mesačných splátkach vo výške 58 eur, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 25,50 %, priemerná hodnota RPMN 21,68 %, RPMN bola 30,05 %, celková výška nákladov bola 1.037,72 eur, dátum prvej platby do 7. augusta 2012, dátum každej ďalšej platby bol k 7. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti bol 7. júla 2016. Podľa čl. 2 bod 4 klient podpisom tejto zmluvy uzatvoril s bankou Dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 OZ, ktorá je zabezpečením pohľadávky banky, banka ako veriteľ je oprávnená sa domôcť uspokojenia celej svojej pohľadávky voči dlžníkovi pravidelnými mesačnými zrážkami zo mzdy alebo iného príjmu vo výške splátky, najviac však vo výške prípustnej podľa príslušných právnych predpisov. Žalobkyňa vyčerpala úver vo výške 1.700,- eur dňa 3. júla 2012, splátkami č. 1 až č. 29 (zo splátky č. 29 len sumou 22 eur) zaplatenými od 7. augusta 2012 do 18. mája 2015 zaplatila istinu 1.700,- eur, splátkou č. 29 zaplatenou dňa 18. mája 2015 (z nej len sumou 60,- eur) až splátkou č. 52 zaplatila sumu 1.673,82 eur. Z úverovej zmluvy mal súd prvej inštancie preukázané, že predmetná zmluva neobsahuje údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. a), c) f), i) j), k), y) ZoSÚ. Dôvodil, že zmluva o úvere síce adresu veriteľa obsahuje, ale zo žiadneho ustanovenia

zmluvy nevyplýva, že by na tejto adrese mohol spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda presnú dátumovú špecifikáciu nielen konečnej splatnosti úveru, ale aj doby trvania zmluvy, je neprípustné, aby si sám spotrebiteľ musel matematickými výpočtami odvodiť dobu trvania zmluvy. Ďalej dôvodil, že v zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba úveru vo výške 25,50 %, ktorá nemôže byť akceptovateľná pre rozpor s dobrými mravmi, z priemerných úrokových mier u úverov poskytnutých domácimi úverovými inštitúciami zverejnených na www.nbs.sk mal súd preukázané, že úroková sadzba pri obdobných úveroch v júli 2012 bola vo výške 11,98 % ročne. V zmluve dojednaný úrok tak vysoko prevyšuje sadzby úverov poskytovaných v čase uzatvorenia zmluvy medzi klientmi a bankami a to viac ako dvojnásobne, úver s úrokovou sadzbou nad 25,50 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, dojednanie úroku vo výške uvedenej v zmluve je absolútne neplatné, a teda sa má za to, že v zmluve absentuje uvedenie úroku. Zmluva neobsahuje ani údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď obsahuje len uvedenie celkovej výšky nákladov, ktorý údaj zákon nevyžaduje. Ďalej chýba v zmluve aj obsahová náležitosť výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ktorú náležitosť zákon v čase uzavretia zmluvy vyžadoval pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti. Nakoniec chýba v zmluve aj priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver, nakoľko v zmluve sa nachádza nesprávny údaj 30,05 %, pričom zo súhrnných informácií o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2012 na č.l. 15 vyplýva, že RPMN pri úveroch od 1 do 5 rokov vo výške od 1.500,- eur do 6.500,- eur bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením vo výške 27,09 %, pričom v zmluve je uvedený údaj 21,68 %, teda údaj je uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, úver je zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov dlžníka. Žalovaný v konaní nedôvodne vzniesol námietku premlčania nároku žalobkyne, v konaní sa uplatňuje nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mala žalobkyňa úver preplatiť a tak poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, na ktoré tento nemal nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Súd prvej inštancie podporne poukazuje na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 4. júla 2012, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/256/2010 z 28. septembra 2011. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela dňom úhrady poslednej splátky, žalobkyňa v konaní tvrdila, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedela v roku 2017, kedy jej bolo zo strany právneho zástupcu oznámené, že zmluva má vady a úver by mohol byť bezúročný a bez poplatkov, presný dátum si žalobkyňa nepamätala a žalovaný nepreukázal, že by sa žalobkyňa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, preukázateľne dozvedela už skôr. Vzhľadom na to, že žalobkyňa si presný dátum nepamätala, ustálil súd prvej inštancie dátum, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, na prvý deň roku 2017, t.j. 1. januára 2017 a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 25. apríla 2018, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Trojročná objektívnu premlčaciu dobu začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie. V konaní bolo nesporné, že žalobkyňa zaplatila sumu 1.700,- eur k dnu 18. mája 2015, t.j. splátkam č. 1 až č. 29 (zo splátky č. 29 len sumou 22,- eur) zaplatenými od 7. augusta 2012 do 18. mája 2015. Počnúc dátumom tejto splátky sa žalovaný prijímaním plnenia na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, začal bezdôvodne obohacovať. Z toho dôvodu žalobkyňa všetky ďalšie úhrady na poskytnutý úver vo výške 1.651,82 eur zaplatila žalovanému bez právneho dôvodu. Žaloba bola súdu doručená dňa 25. apríla 2018, preto ku dňu podania žaloby na súd 3-ročná objektívna premlčacia doba ešte neuplynula. Žalobkyňa si uplatnila i úrok z omeškania, ktorý jej súd priznal v uplatnenej výške 5 % ročne zo sumy 1.651,82 eur od 9. marca 2017 do zaplatenia a to z dôvodu, že vo výzve na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 9. februára 2017 bola žalovanému určená lehota na plnenie do 14 dní od doručenia, žalovaný dlžnú sumu v uvedenej lehote (3 dni poštová preprava + 14 dní na plnenie) žalobkyňi nezaplatil, preto sa nasledujúcim dňom, t.j. 27. februára 2017 dostal do omeškania. Žalobkyňa však žiadala priznať úrok z omeškania až od 9. marca 2017, ktorý návrh súd nemohol prekročiť, preto súd priznal žalobkyňi úrok z omeškania od uvedeného dátumu a to v uplatnenej výške 5 %, ktorú mal súd preukázanú ku dňu omeškania 27.02.2017 vo výške 0,00 % zverejnenú

na webovej stránke www.nbs.sk, t. j. 0,00 % + 5 bodov spolu výška 5,00 % ročne. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§365 ods. 1 písm. f) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Vecne dôvodil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu názoru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Žalovaný vzhľadom na ustálenú súdnu prax má za to, že plynutie premlčacej doby, hoc subjektívnej, začína momentom, kedy žalovaný uhradil splátku v rozsahu nad istinu úveru. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/109/2008, v zmysle ktorého neobstojí argumentácia žalobcu, podľa ktorého sa od vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dozvedel po korešpondencii s Ministerstvom spravodlivosti SR, rovnaký názor zdieľa aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/163/2016, v zmysle ktorého neobstojí námietka žalobkyne, že vzhľadom na úmysel žalovaného je potrebné prihliadať na 10-ročnú premlčaciu lehotu, pretože takýto úmysel žalovaného okrem svojich tvrdení nijako nepreukázala. Taktiež poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/291/2015, Nález ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 448/2017. Za najdôležitejšie považuje aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017, v zmysle ktorého samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé osebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu - veriteľa. Taktiež poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 11Csp/187/2018, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/40/2018, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/98/2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/175/2017 a sp. zn. 10Co/244/2017, NS SR 7 Cdo/327/2017 a Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/228/2018. Vzhľadom na ustálenú súdnu prax sa žalovaný domnieva, že súd nesprávne priznal žalobkyni náhradu v zmysle žaloby a nesprávne posúdil plynutie subjektívnej premlčacej doby. K bezúročnosti zmluvy o úvere poukázal na nesprávny záver o absencii adresy na podanie reklamácií v zmluve. Namietal, že zmluva o úvere obsahuje adresu žalobcu, keď takáto informácia priemernému spotrebiteľovi postačuje na to, aby poznal údaj, na ktorom môže zaslať akékoľvek svoje podanie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C/73/2016 z 28. júla 2016. Podotkol, že zmluva o úvere nemusí obsahovať adresu veriteľa, na ktorej možno podať reklamáciu, má obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. ZoSÚ pritom rozlišuje medzi veriteľom a predávajúcim, t.j. nejde o synonymá, ale obsahovo o dva rozdielne pojmy a zákon vysvetľuje, za akých podmienok predávajúci je súčasne veriteľom. Je teda zrejmé, že v danom konaní vystupuje žalovaný len ako veriteľ. K dobe trvania zmluvy uviedol, že doba splácania bola dohodnutá na 48 mesačných splátok s rovnakým dátumom splatnosti a počet splátok a doba trvania zmluvy je v danom skutkovom prípade totožným údajom, čo si žalovaný ako priemerne uvedomelý spotrebiteľ musel vedieť uvedomiť a vyhodnotiť. Dodal, že jeho názor potvrdzuje aj aktuálna súdna prax, napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2018. K primeranosti úroku uviedol, že dohodnutý úrok vo výške 25,50% ročne je primeraný, zodpovedá bežným úrokovým sadzbám v čase uzavretia zmluvy o úvere. Taktiež i RPMN úveru 30,05% je menej, ako dvojnásobok priemernej RPMN (21,68%), teda vo výške 43,36%. Právna úprava limituje odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať a to v § 1a ods. 1 Nariadenia č. 87/1995 Z.z. dvojnásobkom RPMN pri obdobnom úvere ročne. Dodal, že RPMN subsumuje všetky náklady spojené s úverom, ako to vyplýva z § 1 ods. 1 Nariadenia č. 87/1995 Z.z. a pokiaľ RPMN obsahuje nielen zmluvný úrok, ale aj iné náklady a spolu s nimi je v zákonnej hranici, je dôvodné dedukovať, že zmluvný úrok tvoriaci prevažnú časť RPMN je taktiež v zákonnej limitácii primeranosti. Zároveň v zmysle priemerných hodnôt úrokových sadzieb sú splnené i všetky kritériá primeranosti úroku žalobcu. K právnenému posúdeniu absencie rozdelenia splátky na istinu, úroky a poplatky majúce spôsobovať bezúročnosť zmluvy o úvere, poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR a to sp. zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 5Cdo/132/2017, z ktorých je zrejmé, že pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza pojmy výška alebo počet, či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Vychádzajúc z účelu Smernice, účelu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je predmetné ustanovenie potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. K priemernej RPMN na trhu uviedol, že zmluva o úvere uvádza údaj priamo zo súhrnných informácií

o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za prvý štvrtrok 2012, konkrétne zo stĺpca 7 a riadku 7, keď predmetný údaj bol uvedený nielen správne, ale i v prospech spotrebiteľa. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, dostatočne odôvodnený, sledujúci prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov SR. K adrese na podávanie reklamácií uviedla, že zmluva neobsahuje adresu na podávanie sťažností a reklamácií, pričom reklamačný poriadok nebol žalobkyňou podpísaný a žalovaný nepreukázal, že by bol žalobkyni známy. K dobe trvania zmluvy dodala, že je bezvýznamné poukazovať na počet splátok alebo iné údaje, pretože tieto nemajú súvis s dobou trvania zmluvy, keď je potrebné si uvedomiť rozdiel medzi zmluvou a úverom na základe nej poskytnutým a zákon vyžadoval kumulatívne uvedenie doby trvania zmluvy a termínu splatnosti. K primeranosti úverovej sadzby dodala, že v zmluve absentuje údaj o úrokovej sadzbe, nakoľko úrok vo výške 25,50% je neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. K rozdeleniu splátok na istinu, úroky a poplatky uviedla, že účelom tejto náležitosti je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, aké časti istiny zaplatil a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda i na odplatu žalovanej. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie NS SR 7 Cdo/128/2016, rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/35/2018, 10Co/337/2017, 10Co/15/2018, 23Co/97/2018. K námietke premlčania uviedla, že i túto vyhodnotil súd prvej inštancie správne, keď nie je možné prisvedčiť žalovanému, že skutočnú vedomosť žalobkyňa nadobúda v čase, kedy preplatí istinu úveru. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 30. januára 2001 sp. zn. 25Cdo/968/1999, uznesenie NS SR z 28. septembra 2011 sp. zn. 4Cdo/256/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR z 30. januára 2019 sp. zn. I.ÚS 47/2019. Správny výklad zákona je ten, ktorý vedomosť spotrebiteľa spája s poradou advokáta alebo spotrebiteľského združenia. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21Csp/61/2018 je nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 1.651,82 eur s príslušenstvom titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodeného od Zmluvy o úvere, dostupná pôžička č. 4677254612 z 3. júla 2012, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.700,- eur a žalobkyňa plnila celkom 3.3351,82 eur, pričom vzhľadom na absenciu obligatórnych náležitostí vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ je úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov a preto má žalovaný nárok len na vrátenie istiny vo výške 1.700,- eur. Uplatnený nárok žalobkyne v tomto konaní predstavuje sumu uhradenú nad rámec istiny.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie opodstatnenosti odvolacích námietok žalovaného, prioritne otázky premlčania nároku žalobkyne a následne otázky dodržania zákonných náležitostí zmluvy o úvere, otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšieho dôvodu (2).

8. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o nesprávnosti posúdenia námietky premlčania súdom prvej inštancie nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie (o nedôvodnosti námietky premlčania pre neuplynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty) na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia.

9. Pre rozhodnutie o odvolacích námietkach žalovaného vzhľadom na námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným bolo podstatným, či sa jej nárok uplatnený v tomto konaní, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu premlčal a odkedy začala plynúť žalobkyni subjektívna premlčacia doba.

10. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

11. Podľa § 107 ods. 1 a ods. 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (2).

12. V zmysle vyššie uvedeného, subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je dva roky a začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie o tom, že došlo k obohateniu na jeho úkor a kto sa na jeho úkor obohatil. Vyžaduje sa skutočná, preukázaná vedomosť oprávneného a teda nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.8.2007 spisovej značky 30Cdo 2758/2006). Pod poznatkami § 107 ods. 1 OZ nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale len znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.9.2000 spisovej značky 20Cdo 927/98). V zmysle ustálenej súdnej praxe o vzniku bezdôvodného obohatenia sa oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia (o jeho výške - nárok na bezdôvodné obohatenie totiž tvorí jeden celok, jeden nárok na plnenie) a o osobe obohateného, pričom nie je rozhodujúce, že už predtým mal možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Relevanciu má teda to, kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala (tu pozri aj uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 430/2028 z 5. decembra 2018).

13. Pokiaľ ide o začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, nakoľko ako bolo už vyššie uvedené, nárok na bezdôvodné obohatenie tvorí celok, v prípade postupného obohacovania sa (ako to bolo aj v prejednávanej veci, kedy sa žalovaný počas určitého časového obdobia mesačnými splátkami žalobkyni na jej úkor obohacoval) rozhodujúce je, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo, kedy bola vykonaná posledná splátka žalobkyni (tu pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 47/2019 z 30. januára 2019). Od zaplatenia poslednej splátky začala plynúť objektívna premlčacia doba nároku žalobkyni na vydanie jej bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Pokiaľ ide o začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, nakoľko ako bolo už vyššie uvedené, nárok na bezdôvodné obohatenie tvorí celok, v prípade postupného obohacovania sa (ako to bolo aj v prejednávanej veci, kedy sa žalovaný počas určitého časového obdobia mesačnými splátkami žalobkyni na jej úkor obohacoval) rozhodujúce je, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo (kedy bola vykonaná posledná splátka žalobkyni na splatenie toho, ktorého údajného dlhu žalobkyni voči žalovanému zo záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia) - tu pozri aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 47/2019 z 30. januára 2019. Od zaplatenia poslednej splátky toho ktorého dlhu začala plynúť objektívna premlčacia doba pre nárok žalobkyni na vydanie jej bezdôvodného obohatenia sa od žalovaného.

14. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný sa na úkor žalobkyni bezdôvodne obohatil prijatím plnenia, finančných prostriedkov nad rámec poskytnutej výšky úveru, pričom žalobkyňa podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia 25. apríla 2018. Dvojiročná subjektívna lehota začala plynúť odo dňa kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Súd prvej inštancie správne v súlade s vykonaným dokazovaním ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty dňom 1. januára 2017. Začiatok plynutia trojiročnej objektívnej premlčacej doby ustálil súd prvej inštancie dňom 19. mája 2015. Odvolací súd v zmysle svojej rozhodovacej praxe ustálil počiatok objektívnej premlčacej doby dňom úhrady poslednej splátky, teda dňom 7. júla 2016. Subjektívna ani objektívna lehota, teda ku dňu podania žaloby neuplynula a preto bola námietka premlčania vznesená žalovaným nedôvodne.

15. Odvolací súd následne pristúpil k posúdeniu dôvodnosti odvolacích námietok žalovaného týkajúcich sa nesprávneho záveru súdu prvej inštancie o posúdení úveru ako bez úrokov a poplatkov. Ako vyplýva z obsahu spisu zmluva o spotrebiteľskom úvere z 3. júla 2012 má nepochybne spotrebiteľský charakter, je typickou formulárovou zmluvou vopred pripravenou dodávateľom. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, pokiaľ pri právnom posúdení veci aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a skúmal, či je dotknutá zmluva svojím obsahom v súlade s ustanoveniami citovanej právnej normy, najmä či obsahuje obligatórne náležitosti vyžadované v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Súhlasíť potom bolo treba so záverom prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru pre absenciu základných náležitostí stanovených v § 9 ods. 2 ZoSÚ.

16. Tu však treba dať za pravdu odvolateľovi, že záver prvoinštančného súdu o absencii náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. nebol správny. Toto konštatovanie odvolacieho súdu však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nakoľko nesprávne posúdenie absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c) a k) ZoSÚ neboli jediným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie rozhodol výkonom I. napadnutého rozsudku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 1.651,82 eur.

17. Zákonom č. 129/2010 Z. z. bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ sa musia vnútroštátne ustanovenia v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne súdy teda musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje. Z citovaných zásad tak pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby aj pri výklade § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť.

18. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z., teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Nedostatok tejto náležitosti má podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo je sankcia pre veriteľa za nedodržanie jeho zákonných povinností. Aj sankcie sú však predmetom úpravy citovanej smernice 2008/48/ES, ktorá v čl. 23 ods. 1 ustanovuje, že členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice, ktoré musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Aj toto ustanovenie smernice bolo predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý v citovanom rozsudku vo veci C-42/15 uviedol, že „sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“. Z ods. 72 odôvodnenia tohto rozsudku potom vyplýva, že za primerané by sa nemalo považovať, ak uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice. Uvedenie adresy veriteľa, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, v zmluve o spotrebiteľskom úvere celkom zjavne nemá vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, takže rovnako nemá na túto schopnosť vplyv ani jej neuvedenie. Podľa uvedeného výkladu Súdneho dvora EÚ tak následok v podobe úveru bez úrokov a poplatkov ustanovený pre tento prípad v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno považovať za primeraný, v dôsledku čoho toto ustanovenie odporuje čl. 23 ods. 1 v spojení s čl. 22 ods. 1.

19. Súdy sú teda podľa citovanej judikatúry povinné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. takým spôsobom, aby bol v zhode so smernicou 2008/48/ES tak, ako ju vyložil Súdny dvor EÚ v citovanom rozsudku. V tomto prípade to však neznamená, že sa bude § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. vykladať tak, že ak zmluva neobsahuje náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. c), úver sa nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov. Znenie § 11 ods. 1 písm. b) je totiž celkom jednoznačné a celkom zjavne a nepochybne odkazuje aj na nedostatok náležitosti uvedenej v

§ 9 ods. 2 písm. c) cit. zák. Takýto výklad by potom bol výkladom contra legem, aký je neprípustný aj podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ (porov. rozsudok zo 4. júna 2006 vo veci C-212/04, Adeneler, ods. 110). Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne sudy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (cit. rozsudok C-212/04, ods. 111). Vnútroštátny súd je teda povinný hľadať, či by prípadne iný výklad viacerých ustanovení vnútroštátneho práva neumožnil dospieť k záveru, ktorý by zaručil úplnú účinnosť smernici. V prerokovanej veci sa síce výklad Súdneho dvora EÚ týka následkov (sankcií), ktoré sú upravené v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Toto ustanovenie nemožno vyložiť tak, že sankcia spočívajúca v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa nebude uplatňovať pri nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. Je však možné uvažovať nad tým, ako vykladať samotný § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, aby sankcia v podobe úveru bez úrokov a poplatkov vôbec nebola aplikovateľná.

20. Súd prvej inštancie toto ustanovenie vyložil tak, že v zmluve nestačí uvedenie adresy veriteľa, ale musí obsahovať aj výslovné označenie, že na tejto adrese možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Taký výklad však vedie k následku, že aplikácia zákona č. 129/2010 Z. z. je v rozpore so smernicou 2008/48/ES. Už preto treba ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať tak, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačí uviesť adresu veriteľa v takej podobe, aby na nej bolo zmysluplne možné podať adresu alebo sťažnosť. Musí ísť teda o adresu, na ktorej môže pošta veriteľovi doručiť zásielku alebo na ktorej možno veriteľa osobne navštíviť s cieľom podať tam reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluvu by potom bolo možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák., ak by zmluva vôbec neobsahovala takúto adresu alebo by obsahovala len adresu, ktorá týmto požiadavkám nevyhovuje (napr. uvedenie len obce). Takýto výklad nielenže rešpektuje vyššie vyložené požiadavky vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ale zároveň aj vernejšie rešpektuje znenie citovaného ustanovenia. Doslovné znenie § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. totiž nevyžaduje to, čo tvrdí súd prvej inštancie, teda nevyžaduje, aby pri adrese bolo uvedené, že na nej možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Inými slovami, zákon nevyžaduje poučenie pre spotrebiteľa, že na určitej adrese možno podať reklamáciu alebo sťažnosť. Vyžaduje len uvedenie adresy, na ktorej spotrebiteľ toto svoje právo objektívne dokáže realizovať. Z obsahu úverovej zmluvy č. 60060112185000 z 18.6.2010 zrejme, že je v nej uvedená presná adresa žalobcu - veriteľa. Takéto uvedenie zodpovedá požiadavke § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. a opačný názor súdu prvej inštancie nie je správny. V dôsledku toho nemožno za správny považovať ani jeho názor, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov.

21. I odvolacia námietka žalovaného v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením zmluvy o úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. bola dôvodná. Odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa otázkou výkladu tohto ustanovenia opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018 a pod.) a odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach zdieľajúc názor, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

22. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené na účel implementácie čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES. Okrem toho čl. 22 ods. 1 cit. smernice ustanovuje, že keďže smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Z toho vyplýva, že táto smernica sleduje tzv. úplnú harmonizáciu úpravy zmlúv o spotrebiteľskom úvere, od ktorej sa členské štáty nesmú odchyliť ani v prospech spotrebiteľa. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 15. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, vyslovil, že čl.

10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere „sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Preto sú sudy Slovenskej republiky povinné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, aby zaručili plnú účinnosť citovaným ustanoveniam čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES, no zároveň aby nekládli na zmluvy o spotrebiteľskom úvere prísnejšie náležitosti než ustanovuje smernica. Z toho vyplýva, že citovaným ustanoveniam smernice by odporoval taký výklad § 9 ods. 2 písm. k) cit. zák., podľa ktorého by zmluva musela „rozklúčovať“ (rozvrhnúť) každú jednotlivú splátku na istinu, úroky a poplatky. Taký výklad by potom znamenal, že takýmto ustanovením Slovenská republika porušuje právo Európskej únie, ktoré v čl. 22 ods. 1 cit. smernice zakazuje prísnejšiu úpravu. Prípustný je teda len opačný výklad tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., teda že takéto rozvrhnutie splátok v zmluve nie je potrebné. Takýto výklad pritom nemožno považovať za výklad contra legem, ktorý by odporoval zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. V ňom zvolenú formuláciu totiž možno vyložiť aj tak, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017). V zmluve tak postačuje uviesť výšku a termín splátky ako jedného balíka, v ktorom je zahrnutá istina, úrok a poplatky. Ani dôvodová správa a v nej obsiahnutá tabuľka zhody (Národná rada Slovenskej republiky, IV. volebné obdobie, tlač 1421) nenaznačujú, že by zákonodarca sledoval sprísnenie požiadavky zakotvenej v smernici 2008/48/ES (porov. aj Borkovičová, V.: Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej. Súkromné právo, roč. III, č. 2/2017, s. 70).

23. Napriek vyššie uvedenému bolo nutné považovať za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. I keď v bode 2.1 zmluvy o úvere je pod tabuľkovým označením „ostatných“ údajov uvedené, že: „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom“, ktoré údaje sú z uvedeného bodu zmluvy zistiteľné (vyplývajú z uvedených „ostatných“ údajov), ale vzhľadom na to, že po spočítaní sumy uvedenej celkovej výšky nákladov 1.037,72 eur spolu s uvedeným číselným údajom pri kolonke výška úveru 1.700,- eur, teda spolu 2.737,72 eur, táto suma nezodpovedá násobku uvedenej mesačnej splátky s uvedeným počtom splátok (58 eur x 48), čo predstavuje sumu značne vyššiu (o 46,28 eur), sumu 2.784,- eur a pre spotrebiteľa tak zostáva nezodpovedaná, aká je potom skutočná celková čiastka, ktorú musí dodávateľovi zaplatiť, ktorý údaj v zmluve chýbať nemôže a ak sa tak stane je sankcionovaný práve bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úverovej zmluvy. Preto, pokiaľ aj je v zmluve predmetná zákonom požadovaná náležitosť uvedená spôsobom zistiteľným, dokonca i bez kalkulačky (tu jednoduchým spočítaním sumy uvedenej ako celková výška nákladov a výška úveru), ale zistený údaj je zavádzajúci (nesprávny), takýto spôsob špecifikácie predmetnej obligatórnej náležitosti zmluvy je rozporný s jej účelom a tým sa stáva nezodpovedajúcim požiadavke § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. V dôsledku uvedeného je preto potrebné za správny považovať názor súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ bezúročný a bez poplatkov a preto nemá žalobca nárok na úroky ani na žiadne poplatky, ale len nárok na vrátenie istiny.

24. Žalovaná poskytla žalobkyni úver vo výške 1700 eur a vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je potom žalovaná povinná vrátiť rozdiel medzi skutočne poskytnutou sumou 1700,- eur a sumou splatenou nad rámec poskytnutého úveru, t. j. sumu 1651,82 eur.

25. Ďalšie odvolacie argumenty predstreté v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na to, že judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

26. S poukazom na uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, včítane výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

27. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

29. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. V odvolacom konaní f plne úspešnej žalobkyni vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).